

Hirokazu Kore-eda over zijn mysterieuze drama 'Monster'

'Kinderen regisseren is net als lesgeven: het moet op maat'

Met een vernuftige vertelstructuur vindt regisseur Hirokazu Kore-eda zichzelf opnieuw uit, maar thematisch blijft hij in *Monster* trouw aan zijn stokpaardje: kinderen en hun complexe gevoelswereld. 'Wat die twee jongens bereiken vind ik prachtig.' **LIEVEN TRIO**

Monster is op veel vlakken een uiterst herkenbare Kore-eda-film. Kinderen staan centraal en dragen de gevolgen van hoe volwassenen met hen omgaan. © RV

Monster is geen eenvoudige film om over te schrijven, zonder hem voor u te verpesten. Een van de grootste kwaliteiten van deze mysterieuze kruising tussen thriller en melodrama is immers het ingenieuze, in Cannes bekroonde scenario. Dat focust op Minato, een jongen die slachtoffer lijkt te zijn van een sadistische leraar. Zijn moeder gaat verhaal halen bij de school, maar botst daar op een muur. Wie spreekt de waarheid? Wie liegt, en waarom? En wat heeft Minato's solitaire klasgenootje Yori er eigenlijk mee te maken? De film geeft zijn geheimen mondjesmaat prijs, door gebeurtenissen telkens opnieuw te tonen vanuit drie verschillende standpunten.

Hirokazu Kore-eda interviewen over *Monster* is dus een beetje koordansen tussen spoilers. Regelmatig zien we de Japanse regisseur, die in 2018 de Gouden Palm won met *Shoplifters*, zijn woorden wikken wanneer hij onze vragen beantwoordt en twijfelen over wat hij wel en niet kan zeggen. Lastig, maar ook toepasselijk: een van de centrale thema's in *Monster* is het belang - en de moeilijkheid - van goede communicatie. Wat delen we met onze omgeving, wat houden we voor onszelf, en voor welke problemen kan dat zorgen?

Het is een onderwerp dat in Japan - waar eer en beleefdheid van het hoogste belang zijn - extra complex is. "Maar deze film gaat voor mij niet specifiek over de Japanse samenleving", zegt Kore-eda. "Communicatie is overal ter wereld moeilijk. En de pandemie heeft dat naar mijn gevoel versterkt. We werkten al aan deze film sinds 2018, covid heeft het verhaal alleen maar relevanter gemaakt: het gebrek aan communicatie tussen mensen en de verdeeldheid in de samenleving zijn sindsdien nog exponentieel gegroeid."

GOOCHELEN

Met zijn verschillende (tegenstrijdige of aanvullende) versies van eenzelfde verhaal herinnert *Monster* aan *Rashomon*, een klassieker uit de Japanse cinema, waarin Akira Kurosawa voor het eerst goocheelde met verschillende vertelperspectieven. "Daar moest ik natuurlijk meteen aan denken toen ik Yuji Sakamoto's script van *Monster* te lezen kreeg", geeft Kore-eda toe. "*Rashomon* is een film waarvoor ik een enorm respect heb. Maar *Monster* moest over meer dan die interessante structuur gaan. Het belangrijkste was het traject dat de kinderen in de film afleggen, en waar zij uiteindelijk uitkomen."

Met zijn vernuftige scenario is *Monster* een atypische film voor

Kore-eda. "De vertelling is aanwezig dan in mijn andere films", weet hij. "Dat was een uitdaging voor me. Bovendien moest ik, door het wisselende perspectief, de acteurs in elk deel een tikkeltje anders regisseren: iemand die in het eerste deel heel verdacht en bizar overkomt, kan in het

'Deze film gaat niet specifiek over de Japanse samenleving. Communicatie is overal moeilijk, zeker na de pandemie'

tweede deel plots veel normaler lijken. Het is een film waarin gezocht wordt naar een monster, en wanneer het vertelstandpunt verschuift, verandert ook het monster."

Tegelijk is *Monster* op vele vlakken ook een uiterst herkenbare Kore-eda-film. Net zoals in *Nobody Knows, I Wish* en vele andere van zijn films staan kinderen centraal en dragen ze de gevolgen van hoe volwassenen met hen omgaan.

"Een van de kinderen in de film wordt gepest omdat zijn klasgenoten hem niet normaal vinden, niet mannelijk genoeg. Dat is een denkbeeld dat hen door volwassenen is ingelepeld. Minato's moeder vindt het bijvoorbeeld goed om 'normaal' te zijn, en een van de leerkrachten op school zegt tegen de jongens dat ze zich als mannen moeten gedragen."

"Maar ik wou niet per se een maatschappijkritische film maken", gaat Kore-eda verder. "Ik wou vooral die twee jongens vieren. Wat zij samen bereiken vind ik prachtig. En de volwassenen die hen proberen te begrijpen, maar daar niet in slagen, laten ze achter. Ik hoop dat ik daarmee niet te veel verklap." (lacht)

Zijn geheim om in elke film opnieuw zulke prachtige vertolkingen uit kleine kinderen te krijgen, wil Kore-eda wel verklappen. "Er is niet één techniek die voor alle

kinderen werkt. Een kind regisseren is net als lesgeven: je moet een specifieke methode vinden op maat van elk kind. Dus wat ik vooral doe, is veel tijd doorbrengen met de kinderen die ik heb gecast. Hen leren kennen, samen met hen over de rol nadenken... Tijd is het enige wat telt, daar bestaat geen vervangmiddel voor."

GROTE BROER

Monster zal te boek staan als de laatste film waarvoor de legendarische Japanse componist Ryuichi Sakamoto, die vorig jaar aan kanker overleed, muziek schreef. "Ik wilde al heel lang met hem samenwerken", zegt Kore-eda. "Hij is in Japan een echte ster. Op een bepaald moment leerde ik hem kennen en werd hij voor mij een soort grote broer die ik erg respecteerde."

"Tien jaar geleden zouden we samenwerken aan een project, maar dat viel uiteindelijk in het water. Maar toen ik aan *Monster* werkte, kon ik daar alleen maar Sakamoto's muziek bij horen. Hij was toen al ziek, maar ik heb hem toch de vraag gesteld. Met resultaat. Ik ben erg trots dat het nog gelukt is om, helemaal op het einde van zijn leven, met hem samen te werken."

Monster speelt nu in de bioscoop.